

Милорад Максимовић *Из заборављеної свейѣа у вечносїи*

Милорад Максимович *Из забытого мира в вечность*

Милорад Максимовић

Из заборављеної свейта у вечносї

Илусїрайџори

Инес де Кастро (Inés de Castro)

Тед Насмит (Ted Nasmith)

Далибор Златковић

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Милорад Максимович

Из забытого мира в вечность

Иллюстраторы

Инес де Кастро (Inés de Castro)

Тед Насмит (Ted Nasmith)

Далибор Златкович (Далибор Златковић)

ПРОМЕТЕЙ
Нови Сад

Пролаз (Проход), Инес де Кастро

Древни морнари

Ми ѿловимо кроз живоѿ овај
на ѿаласима мора...
Мора Љубави и Мржње
шѿио их не разумемо.
Ричуѿи їромови у ѿамним ноћима
и ѿешки велови кише...
Кад ѿоново сѿоје наше осейе ѿло ѿод ѿима,
ѿада ћемо захвалиѿи небесима.
И сѿоја – ми ѿловимо...

Древние мореходы

Сквозь жизнь мы плывём и плывём,
Несомые моря волнами.
Есть море любви, есть – вражды,
Но оба не поняты нами...

А гром всё грохочет во тьме,
А дождь – пелена и завеса...
И к тверди прибившись земной,
Поклонимся тверди небесной.

Для этого мига плывём...

Перевод Юлии Резник

Наш дом

Наш дом је где извире лејоџа.

Цвеће је свуда...

Мириси маме осмехе,

сваки љуџи!

Ал' више у свом дому нисмо...

Ми одведени бисмо,

далеко, далеко у месџа без имена.

Исџуњен беше наш дом

славуја џесмом

и небеском харфом

а љуџи наш сад је љун буке и бола

иџо убија срца џихо.

Ми живџи' не можемо на месџу где

свезани јесмо!

Где душе нам џихо љлачу,

ми џу не љриџадамо.

У вечносџи рођени иџо украдена беше

чини нам да умиремо.

Ми дубоко вољени јесмо

ал' у лаж одвучен и убеђен наш свџи

месџо ружа и љиљана

нама осџа сџраве кревеџи.

Ох, како жудим за домом вечним

наџрављен није од дрвеџа ил' сџене...

Ох, како џреба љриџаџеље видеџи' џоново!

Душе лејоџе изнад свих речи – џоново!

Где си ми сада Тинувјела моја?

Да л' роса џи јуџром носи џољуџце моје

џре неџ Сунце сјајно изиђе?

Ох, како жудим за домом...

Наш дом

И всё тянутся, тянутся нити любви
От цветов, что у нашего дома.
И от запахов вновь улыбаемся мы,
Словно старым хорошим знакомым.

В этом доме нас нет. Мы под небом чужим.
Здесь другие и были, и дали...
В безымянном, в бесцветном, в далеком
краю,
О котором мы прежде не знали.

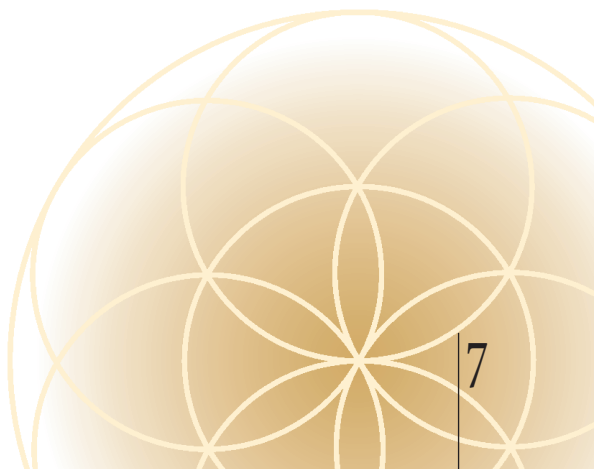
В нашем доме слышна была трель соловья
И небесная арфа звучала.
А сейчас и не знаю, где я – где не я,
Нет у боли конца, есть начало...

В этом месте, где связаны вместе,
Слишком тесно, до боли, до стона
Безнадёжно мы ждём доброй вести
Без корней засыхающей кроной...

Нам казалось, что вечность пред нами,
А теперь – что потеряна вечность...
Значит, медленно мы умираем,
Или значит – живём быстротечно...

В грешном мире, чужом, незнакомом,
Неизбывно скучаем по дому.

Перевод Юлии Резник

Разіовор йоред мора (Разговор у моря), Инес де Кастро

Сећање на лейош

*Лейшњи ветрић сиворен беше
да љади ти руке и длан леви
іде држаше Ружу за ме...*

*И Брезе љевају у сећању на те
моћно се њишући, лако љраћіећи
твоје сјоје ушиснуће
у Ејру и истини.*

*Твоје косе би ветар зајалиле
док ијраше сама иза бледої дрвећа
у шумама сјарине,
іде видех те јрви јуи
іде ми се увек срце враћи ти,
да љева јесму и љлеше ијру свету
наше љубави и истини сву...*

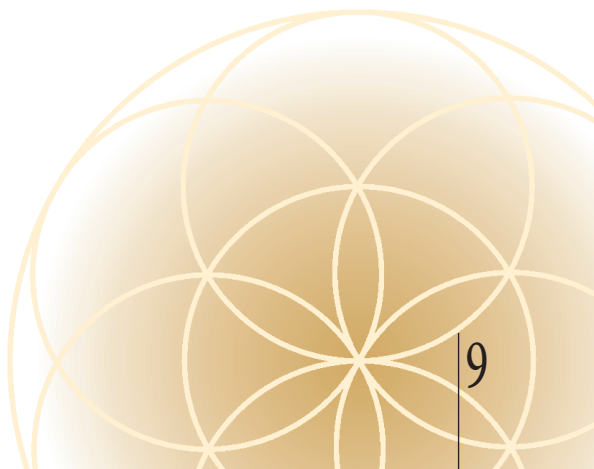
Самое красивое воспоминание

Летний бриз – на твоих ладонях...
Вот он левую руку тронет,
Ту, в которой розы бутон,
Мне в подарок был принесён...

И березы поют, качаясь,
В самом лёгком танце сливаясь,
Повторяя шаги в эфире –
Суть и истину в этом мире.

В ярких искрах жгучего танца
Просыпался уснувший лес.
Танцевала ты и сверкала,
Как любовь – от меня до небес...

Перевод Юлии Резник

Тинувјела йоново рођена (Тинувжела возрождается),
Тед Насмит

Неїде у времену

*Видех тїи руке и осейтих усне
видех свеїло у очима тївојим
неїде у времену – ја йосїюјим.*

*Гледам дубоко у граїуља два
и сїюјим сам на ивици светїа
и сїраха немам ја.*

*Осейтих тїи речи у себи
сјајни енерїје тїаласи
којима йливам.*

*Сада,
ако и йосїюји нешїю као САДА
враћам се тїеби и име тїи дозивам
у шумама свемира.*

*О Луїијена
о Тинувјела!*

Где-то во времени

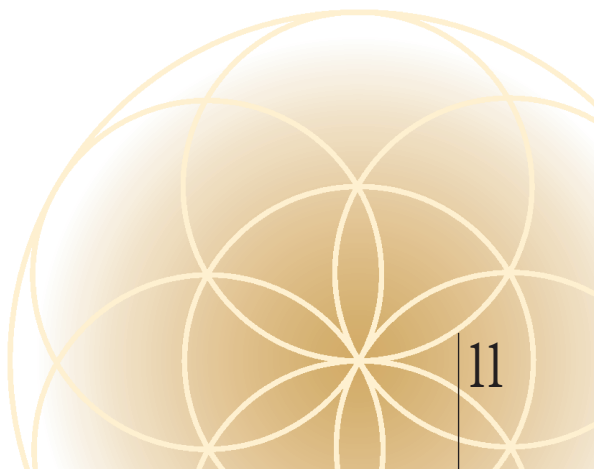
Увидел твои руки, ощутил уста,
Ослеп от света, заглянув в глаза:
Где-то во времени существую и я!

В два бриллианта пристально смотрю,
Стою один у мира на краю
Без страха, без боязни вниз гляжу.

Твои слова в себе я ощутил,
Как волны дивные, что катят из пучин,
По ним плыву я вдаль, совсем один.

Сейчас,
А существует ли оно – СЕЙЧАС?
К тебе я возвращаюсь каждый час,
Тебя ищу я в дебрях мироздания!

О, Лутиэн!
О, Тинувиэль!¹

*Љубав на ѿрви ѿїлед (Любовь с первого взгляда),
Инес де Кастро*

Божја деца

Сјајно светло новога јутра
ме буди и подиже очи.

И звуци ишница које певају.

Боје дана су љубичаста и златна
сједињене у роси чине савршен узор –
јединства живих.

Ја бејам сам ил' ипак мишљах.
Испружен иреко маховине и цвећа
улазим тихо у ум свој
и иловим на зраку Љубави светла.

И онда те видех,
и чух Божански глас ти,
и онда те љубих
јер ти си мој избор вечни.

Тинувјела, душо једина
жива лейопа на Земљи сад
и свемиром свуда иде нежно споја ти спа.

Ах! Блајословено нека светло је ново!
И Љубав ипако све прекрива,
заувек сјајна међ чудима бајна
ипако открише нашу душу и срце
као искрено вољене Божје деце.

Божји дети

Сияющий свет нового утра
Меня разбудил и поднял мне веки.

И голоса поющих птиц.

Два цвета дня – лиловый, золотой –
В росе слились, образчик создав
Единства беспримерного живых.

Я здесь один иль это лишь обман?
Лежу, раскинувшись, на мхах, в цветах
И тихо проникаю в разум свой,
Плыву в потоке света
Любви.

Тебя я вижу,
Слышу голос дивный твой,
Тебя целую,
Ты – тот самый вечный выбор мой.

Тинувизель, ты – воплощённая душа,
Живая красота Земли, а ныне
И космоса, повсюду, где бы ни ступила твоя
нога.

Ах! Благословен пусть будет новый свет
Любви сияющей, волшебной,
Всё покрывающей собой
И душу открывающей, и сердце
Нам, детям Божиим, искренно любимым
Творцом!

Небеса зову

Небеса њевају
она нас зову
чекајући нас да будемо једно
да будемо Љубав.

Кад сам бејаш у јорчини ноћи
мислић' нисам могао
нић' усудић' се нади.

Ал' све даље бих ишао ја!
С мишљу шћо заслеи
и срцем њешким
у шћаму и јаме сад
заувек одвојен од свећла.

И кад све изјубљено беше
ја свећло видех како њлеше!
И шћо би окућано у шћами све
без шћраћа на њречац несћаде!

Видех њи ијру
чух њи њесму
и цвеће око сћоћала њвојих
шћо њише се меко и у љубави њосћоји.

И шћу сам видео и знао,
ѡре времена и шћо јесте свећа
ѡре нећ душе се ускомешаше
іде сћојимо изнад свећла.

Срце њи до моћа
и моје до ѡвоћа
и душе нам као једно
заувек ... вечно.

Небеса њевају
она нас зову
чекајући нас да будемо једно
да будемо Љубав.

Небеса зовут

Небеса ликуют,
За собой зовут,
Мы в Любви – единый,
Вечный абсолют!

Один глубокой ночью,
Без мыслей, без огня,
И не было надежды
На счастье у меня!

Я продолжал бы путь свой,
Гонимый роем дум,
С тяжёлым грузом в сердце
Во тьме и наобум,

Навечно отлучённый от света.

И стало вдруг казаться мне:
Возврата нет, и потерял я всё,
Как тут – о, чудо! – солнце,
И в танце дивном кружится оно!

Что было тьмой окутано,
Исчезло без следа!

Я танец твой увидел,
Услышал песнь твою,
Цветы ковром раскинулись
У ног твоих –
Неужто наяву я сплю?!

До времени и до всего другого,
И до момента единенья душ
Я понял: мы стоим над миром!
Мы вознеслись!
Для нас играют туш!

Сердца отныне в унисон стучат:
Твоё – во мне, в тебе – моё!
И души, как одна душа –
Навеки целое одно!

А небеса ликуют
И за собой зовут,
В Любви мы как единый
И вечный абсолют!

